

Arrest

nr. 269 577 van 9 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 december 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor verzoekster en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam naar België in het bezit van een Belgisch toeristenvisum geldig van 14 december 2019 tot 29 februari 2020.

Op 5 februari 2020 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van haar Nederlandse schoondochter (bijlage 19ter) op

grond van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 juli 2020 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 27 oktober 2020 diende verzoekster een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse schoondochter, dit keer op grond van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet (bijlage 19ter).

Op 23 april 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 259 551 van 25 augustus 2021 vernietigde de Raad de beslissing van 23 april 2021 aangezien het medisch advies van de arts-adviseur, waarop de gemachtigde zich steunde, niet werd ter kennis gebracht aan verzoekster wat strijdig is met de rechten van verdediging en de formele motiveringsplicht. Het bleek evenmin in het administratief dossier te zitten.

Op 8 september 2021 nam de gemachtigde opnieuw de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52. §4. 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.10.2020 werd ingediend door:

Naam: E. H. Voorna(a)m(en): Z. Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1950 Geboorteplaats: N. B. A. Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] BOOM

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.10.2020 gezinshereniging aan met haar Nederlandse schoondochter H. K. (RR: xxx). Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 3C van de v/et van 15.12.1930: 'c/e niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.'

Artikel 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven'.

Er werd reeds een beslissing genomen met betrekking tot voormelde aanvraag, de beslissing werd echter in beroep vernietigd door de RvV bij arrest 259.551 van 25 augustus 2021. Daarom dient de aanvraag opnieuw beoordeeld te worden.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- medisch attest dr. De G. dd. 01.09.2020

- laboresultaten dd. 03.09.2020

- medisch verslag dr. J. dd. 07.09.2020

- medisch verslag dr. D. met bijhorende laboresultaten dd. 08.09.2020

- medisch attest dr. De G. dd. 22.11.2020

Het aangehaalde medisch probleem kan niet v/orden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen voor betrokkene in het kader van huidige verblijfsaanvraag. In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 20.04.2021 overgemaakt aan de Dienst Gezinshereniging, attesteert zij immers dat, op basis van de haar voorgelegde medische informatie er sprake is van een pathologie die een behandeling en opvolging vereist; deze behandeling en opvolging is beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst van betrokkene. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er sprake is van een objectief aangetoonde nood aan mantelzorg. Dit medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt als dus apart en beveiligd bewaard. Huidige beslissing gaat gepaard met bijgevoegde gesloten omslag dewelke aan betrokkene, samen met de betekening van huidige beslissing, wordt overhandigd.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van art 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 §1.2' van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de v/eg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht v/orden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene die haar verhindert te reizen en een gevolg te geven aan huidig bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster tegen de weigering van verblijf de schending aan van de artikelen 47/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het voorzichtigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de bewijskracht der stukken zoals neergelegd in de artikelen 8.17 en 8.18 van het nieuw BW.

Ze licht het middel toe als volgt:

"En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, la partie adverse considère que la requérante ne peut se prévaloir de l'article 47/1, §3 de la loi du 15.12.1980 en ce qu'elle ne souffre pas d'une maladie grave telle que le citoyen de l'Union rejoint doit impérativement et personnellement s'occuper d'elle (« er sprake is van een pathologie die een behandeling en opvolging vereist ; deze behandeling en opvolging is beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst van betrokkene. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er sprake is van een objectief aangetoonde nood aan mantelzorg. ») ;

Alors que,

Première branche

Au rang des « beschikbare gegevens » évoquées par la partie adverse, figure l'avis du médecin-conseiller aux termes duquel "De noood aan mantelzorg wordt niet bewezen";

La partie adverse disposait cependant également d'autres informations et documents dont il ne peut certainement pas être objectivement déduit l'absence de besoin d'assistance ;

Parmi ces informations et documents :

- l'attestation du 26.11.2020 établie par le Dr ADG et dont il ressort que « Wegens medische redenen heeft Mevr EHZ hulp nodig bij alle dagelijkse activiteiten (wassen aankleden maaltijden voorzien). Er is continu hulp nodig van derde bij elke verplaatsing Omwille van medische redenen is er 24u/24u toezicht nodig » ;

- d'autres certificats médicaux produits par la requérante au jour de l'introduction de sa demande faisaient déjà état de ce que la requérante, qui est âgée de 70 ans, souffre de multiples affections, dont une obésité morbide associées à de l'arthrose aux genoux (ayant rendu nécessaire la pose d'une première prothèse de genou (droit) en novembre 2020, puis d'une seconde au genou gauche en juin 2021), impactant à l'évidence sa mobilité ;

- des informations relatives à la situation d'isolement dans laquelle la requérante se trouve dans son pays d'origine (étant veuve et ses deux enfants vivant à l'étranger), absence d'attaches au Maroc qui a d'ailleurs justifié – la requérante l'a souligné dans le cadre de sa demande – plusieurs rejets de demandes de visa de courts séjours qu'elle a introduites par le passé (en 2013, 2014 et 2017) ; or, ces informations étaient tout à fait pertinentes à l'heure de juger de l'aide quotidienne dont la requérante est en mesure de bénéficier dans son pays d'origine ;

En considérant que “Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er sprake is van een objectief aangetoonde nood aan mantelzorg.”, la partie adverse a violé la foi due à ces documents et informations contenus au dossier administratif ;

Elle n'a pas non plus motivé adéquatement la décision entreprise en ne faisant aucune mention de ces informations et documents, privant la requérante de la possibilité de savoir s'il en a, au moins, été tenu compte ou, le cas échéant, de comprendre quelles sont les (autres) « beschikbare gegevens » sur la base desquelles la partie adverse a fondé son appréciation, et en quoi ces autres données permettaient de s'écarter, notamment, de l'avis exprimé par le Docteur DG dans l'attestation médicale précitée du 26.11.2020 ; à cet égard, l'avis du médecin-conseiller, qui se contente de postuler que “De nood aan mantelzorg wordt niet bewezen”, sans complément d'information, n'est pas plus éclairant ; cet avis se suffit d'autant moins à lui-même que le médecin-conseiller n'a pas ausculter la requérante ;

La décision entreprise est prise en violation des obligation de motivation formelle et matérielle des actes administratifs ainsi que des principes de bonne administration, parmi lesquels les devoirs de prudence et de minutie qui s'imposent à l'administration dans le cadre de son action, et en vertu desquels « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (voyez par exemple C.E. (6e ch.) n° 221.713, 12 décembre 2012) ;

Deuxième branche

En considérant que “er sprake is van een pathologie die een behandeling en opvolging vereist; (maar) deze behandeling en opvolging is beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst van betrokkene”, la partie adverse interprète les termes “dont le citoyen de l'Union doit impérativement et personnellement s'occuper en raison de problèmes de santé graves” comme impliquant nécessairement l'inexistence ou l'inaccessibilité des traitements et soins requis dans la pays d'origine ; or, l'article 47/3 n'autorise pas une telle lecture restrictive (et n'exclut pas qu'un tel besoin d'assistance personnelle puisse exister même en cas de disponibilité et d'accessibilité des traitements requis dans le pays d'origine);

La décision entreprise viole l'article 47/3 de la loi et n'est pas valablement motivé »

In het eerste onderdeel van het eerste middel gaat verzoekster in op het standpunt van de arts-adviseur dat volgens haar de nood aan mantelzorg niet is bewezen. Nochtans had de gemachtigde ook andere

informatie en documenten in zijn bezit waaruit zeker niet op objectieve wijze kan afgeleid worden dat er geen nood is aan bijstand, aldus verzoekster. Ze wijst daarbij op een attest van dokter D.G. van 26 november 2020, andere medische certificaten die melding maken van de staat van verzoekster, die 70 jaar is en lijdt aan verschillende aandoeningen, waardoor ze een eerste knieprothese kreeg in november 2020 en een tweede in juni 2021. Vervolgens lag ook informatie voor over de geïsoleerde situatie van verzoekster in haar herkomstland, nu ze weduwe is en haar twee kinderen in het buitenland wonen. Verzoekster verwijst ook naar haar eerdere geweigerde visumaanvragen die ze pertinent acht voor de beoordeling van de dagelijkse hulp in het herkomstland. Door te concluderen dat niet blijkt dat er een objectief aangetoonde nood aan mantelzorg is, werd de bewijskracht van de voormelde stukken geschonden. Verder meent verzoekster dat ook niet op adequate manier werd gemotiveerd over de voormelde stukken waarnaar op geen enkele wijze werd verwezen. Hierdoor kan verzoekster niet nagaan of met die stukken werd rekening gehouden of waarom wordt gesteld dat uit de “beschikbare gegevens” niet blijkt dat er sprake is van een objectief aangetoonde nood aan mantelzorg. Voor verzoekster is het ook onduidelijk waarom die gegevens toelaten om af te wijken van het standpunt van dokter D.H. van 26 november 2020. De stelling van de arts-adviseur dat “de nood aan mantelzorg [...] niet [wordt] bewezen”, zonder bijkomende toelichting is niet verhelderend. Bovendien werd verzoekster door de arts-adviseur niet onderzocht. Verzoekster besluit tot een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel nu geen grondig onderzoek van de feiten heeft plaats gevonden, rekening houdend met alle elementen van het dossier.

In het tweede onderdeel van het eerste middel gaat verzoekster in op de wettelijke vereiste zoals neergelegd in artikel 47/3, § 3 van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat moet aangetoond worden dat: *“zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”* Door het standpunt van de arts-adviseur dat verzoekster lijdt aan een pathologie die een behandeling en opvolging vereist, maar dat die behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland, meent verzoekster dat de arts-adviseur een te restrictieve lezing van artikel 47/3 heeft gedaan. Immers die bepaling sluit niet uit dat een dergelijke persoonlijke nood aan bijstand kan bestaan, ook als de nodige behandelingen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Dit houdt aldus verzoekster een schending van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet in.

De toepasselijke regelgeving waarop de bestreden beslissing steunt, luidt als volgt:

Artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet:

“de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”:

Artikel 47/3, § 3 van de Vreemdelingenwet:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

In casu blijkt dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend tot gezinshereniging ten aanzien van haar Nederlandse schoondochter als referentiepersoon. Verzoekster moet aldus bewijzen dat zij wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door haar schoondochter strikt behoeft.

Verzoekster heeft in het licht van haar gezondheidssituatie verscheidene attesten voorgelegd, die de gemachtigde op zijn beurt aan de arts-adviseur heeft voorgelegd ter beoordeling. Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de arts-adviseur een medische beoordeling heeft gemaakt en er wordt niet langer betwist dat de arts-adviseur samen met de bestreden beslissing ook dit advies aan verzoekster heeft ter kennis gebracht. Het advies of “antwoord Q-MED” of de medische “bespreking van het dossier” zit thans ook in het administratief dossier.

Blijkens dit advies van de arts-adviseur blijkt dat zij onder meer als volgt heeft gemotiveerd: *“het betreft hier een dame actueel 71 jaar afkomstig uit Marokko. We dienen te vermelden dat betrokkene hier is omwille van onmogelijkheid om terug te reizen na haar vakantie door de Corona maatregelen (sic). In het dossier zijn geen elementen dat betrokkene behoeftig en afhankelijk van derden was in Marokko, zij kon op eigen kracht naar België reizen wat de attestering van de huisarts tegensprekt.”*

Wat betreft het voorgelegde attest van de huisarts van 26 november 2020 stelt de arts-adviseur onder "aangeleverde informatie" dat deze arts stelt "dat er een continue hulp en toezicht om medische redenen nodig is".

De arts-adviseur meent dat de nood aan continue mantelzorg niet wordt bewezen maar beperkt haar motivering niet tot de voorgaande stelling doch motiveert ook verder: *"er is een pathologie aanwezig die behandeling en opvolging vereist. De vernoemde pathologie verklaart niet de nood aan eventuele mantelzorg. Bijkomend wordt in geen enkel attest een objectief onderzoek bijgevoegd die de hulp en afhankelijkheid van derden door een beperking van de fysieke en mentale toestand van betrokkene verklaard (sic). De beperkte mobiliteit wordt opgelost door een ingreep waardoor mogelijks een tijdelijke beperkte afhankelijkheid kan verklaard worden, maar deze is tijdelijk en beperkt tot de postoperatieve fase. We dienen eveneens te vermelden dat in het medische attest vermeld staat dat betrokkene in Marokko woonde en op vakantie kwam. Dit bewijst een hoge graad van zelfredzaamheid en zoals in de bespreking eerder vermeld zijn er geen bewijzen voor eventuele afhankelijkheid in het thuisland."*

Verzoekster wijst op de tegenstrijdigheid van dit standpunt met het attest van huisarts van 26 november 2020 en wijst ook op "andere" medische certificaten, het feit dat verzoekster 70 jaar is en zij lijdt aan verschillende aandoeningen waaronder morbide obesitas, artrose aan de knieën waarvoor zij een eerste prothese heeft gekregen in november 2020 en een tweede in juni 2021, hetgeen volgens haar op evidente wijze een impact heeft op haar mobiliteit. Verder wijst verzoekster op attesten aangaande haar isolement in het herkomstland. Verzoekster is immers weduwe en heeft twee kinderen die in het buitenland wonen en een gebrek aan banden met het herkomstland. Volgens verzoekster waren deze documenten pertinent voor de beoordeling.

De Raad kan verzoekster niet volgen dat de gemachtigde de bewijskracht van de stukken heeft geschonden door in de beslissing te stellen dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat er sprake is van een objectief aangetoonde nood aan mantelzorg. Er blijkt dat niet wordt betwist door de gemachtigde, noch door de arts-adviseur die het medisch dossier heeft onderzocht dat verzoekster 71 jaar oud is en dat zij weduwe is en haar kinderen in het buitenland verblijven. Echter de arts-adviseur heeft aangestipt dat enerzijds niet blijkt dat verzoekster afhankelijk was van derden toen ze nog in Marokko was, zij op eigen kracht naar België kon reizen en dat zij na haar vakantie niet kon terugreizen naar Marokko omwille van de coronamaatregelen. Verzoekster spreekt dit niet tegen en uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster inderdaad op basis van een Belgisch toeristenvisum naar België is gekomen. Dit visum was geldig van 14 december 2019 tot 29 februari 2020 en verzoekster diende haar eerste aanvraag gezinshereniging in functie van haar Nederlandse schoondochter in op 5 februari 2020. De periode van het einde van de geldigheid van het toeristenvisum valt inderdaad samen met het begin van de coronapandemie in België. Verder blijkt ook uit het medisch attest dat verzoekster heeft voorgelegd van dr. D. van 8 september 2020 dat deze arts zelf stelt: *"Pt wordt normaal behandeld in Marokko maar door corona is zij in België gebleven."* Dit bevestigt dan ook dat geen aanwijzing voorligt dat verzoekster voor haar vertrek uit Marokko afhankelijk was van persoonlijke verzorging door de referentiepersoon.

Wat betreft de afhankelijkheid die verzoekster op het ogenblik van het nemen van de beslissing tracht aan te tonen, blijkt verder dat de arts-adviseur bevestigt dat verzoekster lijdt aan morbide obesitas, diabetes, verhoogde cholesterol, arteriële hypertensie en bilaterale artrose aan de knieën waarvoor een ingreep werd gepland. In het medisch attest van 8 september 2020 werd evenwel vermeld dat een knieprothese rechts was voorzien op 13 november 2020 en later links en volgens het verzoekschrift is dit ook gebeurd. Verzoekster stelt immers dat zij in november 2020 een rechtse knieprothese kreeg en in juni 2021 een linkse knieprothese. Verzoekster kan gevolgd worden waar zij citeert dat de behandelende arts in haar attest van 26 november 2020 heeft gesteld dat zij om medische redenen continue hulp nodig heeft bij haar dagelijkse activiteiten en dat er continu hulp nodig is van "een derde" bij elke verplaatsing. Doch het staat de arts-adviseur die de gemachtigde adviseerde, als controlearts, vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelende geneesheer. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de arts, volstaat niet. Het is de arts-adviseur ook toegestaan om zich voor haar advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren. Zij moet anderzijds wel op adequate wijze motiveren waarom haar standpunt afwijkt van het standpunt van de behandelende huisarts en de motieven moeten toestaan te begrijpen waarom de arts-adviseur van oordeel is dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij wil vergezellen strikt behoeft. In casu is de Raad om de voormelde redenen van oordeel dat de motieven aangaande de mantelzorg in het advies van de arts-adviseur, waarop de gemachtigde zich steunt, afdoende zijn

gemotiveerd en niet op kennelijk onredelijke wijze toelichten waarom de arts-adviseur in zekere mate afwijkt van het standpunt van de behandelende arts en toestaan te begrijpen waarom de arts-adviseur van oordeel is dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij wil vergezellen strikt behoeft. Zo stelt de arts-adviseur dat de beperkte mobiliteit, waarop verzoekster ook de nadruk legt, werd opgelost met een ingreep die mogelijks wel een tijdelijke beperkte afhankelijkheid kan veroorzaken, maar die beperkt is tot de postoperatieve fase. Er blijkt dat de laatste knieoperatie heeft plaats gevonden volgens verzoekster zelf in juni 2021, terwijl de beslissing werd genomen op 8 september 2021. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat wat door de arts-adviseur wordt beschreven als de postoperatieve fase waarin zich wel een afhankelijkheid manifesteert, grotendeels voorbij was op het ogenblik van de bestreden beslissing. Bovendien, en niet in het minst, dateert het attest van de behandelende arts van 26 november 2020. Op dat ogenblik had verzoekster de tweede knieoperatie nog niet ondergaan, doch wel op het ogenblik van het standpunt van de arts-adviseur. Dit kan bijgevolg eveneens een verschillend standpunt verklaren aangaande de voorgehouden afhankelijkheid van mantelzorg. Bovendien vereist artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet dat men de afhankelijkheid van de persoonlijke verzorging door de burger van de Unie (= referentiepersoon) moet aantonen, terwijl de behandelende arts het heeft over continue hulp door "een derde". Bijgevolg kan ook ten overvloede uit dit attest van de behandelende arts niet worden afgeleid dat die hulp noodzakelijkerwijze door de Nederlandse schoondochter moet worden verstrekt.

Waar verzoekster ook aanstipt dat zij nog andere stukken heeft voorgelegd aangaande haar gezinssamenstelling in Marokko en dat zij daar geen echtgenoot of kinderen meer heeft, blijkt inderdaad dat de gemachtigde dienaangaande niet heeft gemotiveerd. Echter, de Raad ziet het belang van verzoekster hierbij niet in, aangezien niet wordt betwist dat zij in Marokko alleenstaand is doch dat het standpunt van de arts-adviseur is dat zij een grote graad van zelfredzaamheid vertoonde in Marokko nu zij op eigen kracht naar België is gereisd en in de onmogelijkheid was terug te reizen louter omwille van de coronamaatregelen. Nu dit standpunt steun vindt in de stukken van het dossier en niet wordt betwist en de Raad van oordeel is dat het standpunt aangaande het gebrek aan de nood aan mantelzorg van de arts-adviseur en gemachtigde niet kennelijk onredelijk is, gezien de stukken die werden voorgelegd in het kader van de aanvraag, diende de gemachtigde ook niet in te gaan op het feit dat verzoekster heeft aangetoond dat zij weduwe is en dat haar kinderen in het buitenland verblijven.

Verder meent de Raad dat de arts-adviseur, noch de gemachtigde in casu in de beoordeling hadden moeten betrekken dat eerdere visumaanvragen werden geweigerd. Het is immers duidelijk dat de finaliteit van een procedure teneinde een toeristenvisum te verkrijgen, verschilt van een aanvraag gezinshereniging omwille van ernstige medische redenen in het licht van artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook blijkt dat ondanks verscheidene voorgaande weigeringen, verzoekster alsnog het toeristenvisum heeft verkregen waarmee ze ook zelfstandig naar België is gereisd.

Een schending van de formele of materiële motiveringsplicht, van de artikelen 47/1 of 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het voorzichtigheidsbeginsel wordt niet aangenomen. Evenmin werd de bewijskracht der stukken zoals neergelegd in de artikelen 8.17 en 8.18 van het nieuw BW geschonden.

Waar verzoekster in het tweede onderdeel van het eerste middel stelt dat niet uitgesloten is dat men nood heeft aan persoonlijke verzorging van een referentiepersoon, zelfs als de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland, kan de Raad in principe volgen. Echter, in casu heeft de arts-adviseur juist gemotiveerd dat niet alleen de noodzakelijke behandeling beschikbaar is in Marokko, maar eveneens dat geen strikte behoefte aan een persoonlijke mantelzorg van de referentiepersoon afdoende objectief is aangetoond. Bijgevolg kan de Raad niet aannemen dat de gemachtigde een te strikte lezing van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet heeft gedaan.

Een schending van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het voorzichtigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster licht het tweede middel toe als volgt:

“En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, la partie justifie l'adoption de l'ordre de quitter le territoire comme suit : « Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon (...). Er is geen sprake (...) van enige medische problematiek op naam van betrokkene die haar verhindert te reizen en een gevolg te geven aan huidig bevel om het grondgebied te verlaten. » ;

Alors que,

Le fait que la partie adverse ait pu considérer que la requérante ne pouvait être qualifiée de « membre de la famille, non visés à l'article 40bis, § 2, dont le citoyen de l'Union doit impérativement et personnellement s'occuper en raison de problèmes de santé graves » ne l'exonérerait pas d'un examen rigoureux de l'ensemble des circonstances de la cause, à l'heure d'assortir la décision entreprise d'un ordre de quitter le territoire, étant entendu que les éléments d'ordre privé et familiaux, ainsi que la notion d'état de santé, visés à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 ne peuvent être restreints à la lecture proposée par la partie adverse de l'article 47/1, §3 de la loi ;

En l'espèce, la requérante a démontré qu'elle se trouvait sans conteste dans une situation de grande vulnérabilité, en raison de son âge, de son état de santé et du fait qu'elle se trouve très isolée dans son pays d'origine ; ceci, indépendamment donc de la question de savoir si elle réunit les conditions mise à la reconnaissance d'un droit de séjour par l'article 47/1 de la loi du 15.12.1980 ;

Or, il ne ressort pas de la décision entreprise que cette situation ait été dûment prise en considération, au terme d'un examen attentif et individualisé de l'ensemble des circonstances de la cause ; ainsi, l'adoption de l'ordre de quitter le territoire est justifiée de façon parfaitement stéréotypée ; il s'agit en effet d'une motivation qui se retrouve in extenso reprise dans pas moins de 327 décisions soumises à la censure de Votre Conseil de décembre 2016 à mars 2021 ...1 ; il n'y fait mention d'aucun des éléments avancés par la requérante dans le cadre de sa demande de séjour, éléments dont question supra ;

La décision entreprise est prise en violation de l'ensemble des dispositions et principes visés au moyen.”

Verzoekster citeert de motivering van het bevel en stelt dat het feit dat de tegenpartij oordeelt dat zij niet kan vallen onder artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet haar niet ontslaat van een grondig onderzoek van het geheel van elementen eigen aan de zaak. Namelijk elementen zoals met betrekking tot het privé- of familieleven of de gezondheidszorg zoals bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kunnen niet beperkt worden tot de lezing die de gemachtigde heeft gedaan van artikel 47/1 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster meent aangetoond te hebben dat ze zich in een situatie van grote kwetsbaarheid bevindt, gezien haar leeftijd, medische situatie en het feit dat ze geïsoleerd is in haar herkomstland, dit onafgezien van de vraag of ze de voorwaarden vervult voor een erkenning van het verblijfsrecht op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat een dergelijk geïndividualiseerd onderzoek niet blijkt, nu de motivering stereotiep is en in niet minder dan 327 beslissingen voorkomt, die reeds aan de Raad werden voorgelegd tussen december 2016 en maart 2021 in het kader van een beroep.

Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten, kan de Raad verzoekster niet volgen waar zij stelt dat ze zich in een situatie van grote kwetsbaarheid bevindt, gezien haar leeftijd, medische situatie en het feit dat ze geïsoleerd is in haar herkomstland. Ook al kan worden aangenomen dat verzoekster een reeds gevorderde leeftijd heeft en ze heeft aangetoond dat ze weduwe is met in het buitenland verblijvende kinderen, zaken die door de gemachtigde niet worden betwist, werd supra vastgesteld dat de arts-adviseur op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat verzoekster weliswaar nood heeft aan een medische opvolging, doch dat die opvolging beschikbaar is in Marokko en dat niet aangetoond is dat zij behoefte heeft aan de persoonlijke verzorging van de Nederlandse schoondochter voor haar aandoeningen. De arts-adviseur heeft op de zelfredzaamheid van verzoekster gewezen die op eigen kracht met een toeristenvisum naar België is gereisd en heeft enkel een tijdelijke postoperatieve afhankelijkheid aangenomen. Verzoekster erkent zelf in het verzoekschrift dat de

operatie aan haar beide knieën reeds werd afgerond verscheidene maanden voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing. De gemachtigde kan dan ook gevolgd worden in het motief in het bestreden bevel waarin hij stelt dat van verzoekster mag verwacht worden dat zij een leven kan leiden in het herkomstland zonder nabijheid van de referentiepersoon en dat er geen sprake is van een medische problematiek die haar verhindert te reizen en gevolg te geven aan het huidige bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft een punt dat de motivering veeleer stereotiep kan genoemd worden en in talrijke beslissingen voorkomt. Echter, er kan geen abstractie gemaakt worden van het feit dat in hetzelfde instrumentum ook de beslissing tot weigering van verblijf is vervat, die steunt op een sterk gepersonaliseerd advies van de arts-adviseur van 20 april 2021 dat haar ook ter kennis werd gebracht. De Raad meent dan ook dat de gemachtigde er niet was toe gehouden om die motieven, die gekend waren aan verzoekster op het moment van de kennisgeving van het bestreden bevel, uitdrukkelijk te herhalen in het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook al kan in principe het betoog van verzoekster aangenomen worden dat de draagwijdte van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk volledig gedekt wordt door de beoordeling die reeds werd gemaakt in het licht van artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet, voert verzoekster om de voorgaande redenen thans zelf geen concrete elementen aan die een bijkomende beoordeling noodzaakten in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het voorzichtigheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES